

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 151/2024
05.12.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Миљуш, председника већа, Јасмине Стаменковић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца СВИЊСКА ФАРМА „ГАЈИЋ“ ДОО Владимирци, чији је пуномоћник Александар Грујичић, адвокат у ..., против туженог „MITROS FLEISCHWAREN“ ДОО Сремска Митровица, чији је пуномоћник Милан Јоксовић, адвокат у ..., ради дуга, вредност предмета спора 65.511.992,62 динара, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 2544/23 од 12.10.2023. године, у седници већа одржаној дана 05.12.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 2544/23 од 12.10.2023. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Сремској Митровици П 221/22 од 24.02.2023. године ставом првим изреке, укинута је у целости решење о извршењу Привредног суда у Сремској Митровици Иив - 84/2022 од 14.02.2022. године. Ставом другим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да тужиоцу на име главног дуга исплати износ од 65.511.992,62 динара са законском затезном каматом на сваки појединачни износ по рачунима назначеним и у изреци првостепене пресуде. Ставом трећим изреке, преко досуђене законске затезне камате и досуђених парничних трошкова захтев тужиоца се одбија. Ставом четвртим изреке, одбијен је као неоснован захтев туженог за накнаду парничних трошкова.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 2544/23 од 12.10.2023. године, ставом I изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставу II и IV изреке, а ставом II изреке одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио благовремену и дозвољену ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду по одредбама члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23 – др. закон), Врховни суд је одлучио да ревизија туженог није основана.

У доношењу побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју суд у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Ревидент указује да су у поступку пред првостепеним судом повређене одредбе члана 374. став 1. Закона о парничном поступку а у вези члана 2. ЗПП-а, јер су игнорисани доказни предлози туженог у погледу постојања трипартитног односа и договорене компензације. Сходно члану 407. Закона о парничном поступку, повреде члана 374. став 1. ЗПП-а, релевантне су само уколико су учињене у поступку пред другостепеним судом, па су наводи ревидента недозвољени. Наводи ревидента којим указује на повреде члана 374. став 1. Закона о парничном поступку у поступку пред другостепеним судом, а у вези са чланом 386. Закона о парничном поступку, нису основани јер је суд одлучивао у границама разлога наведених у жалби, пазећи по службеној дужности на битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 1-3, 5, 7 и 9, као и на правилну примену материјалног права. Другостепени суд ценио је и навод жалиоца у вези повреде одредбе члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП-а, па је нашао да побијана одлука није захваћена наведеном повредом. Стога, побијана пресуда донета је без битних повреда поступка.

Предмет тужбеног захтева је новчано потраживање тужиоца према туженом у износу од 65.511.992,62 динара на име дуга за испоручене товне свиње.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку, тужилац је основан дана 13.04.2018. године, под називом Свињска фарма Адровић д.о.о. Владимирци – Скупљен, а решењем АПР-а од 17.02.2021. године извршена је промена пословног имена и уписана Свињска фарма Гајић д.о.о. Владимирци. Решењем АПР-а од 10.03.2022. године, брисан је АА као заступник и као члан, а уписан је ББ као заступник и као члан са уделом од 100%. Тужилац је туженом у периоду од 06.02.2019. године до 13.03.2019. године издао 16 рачуна – отпремница који су предмет спора и којим је туженом фактурисана продаја товних свиња и то 4.580 комада укупне тежине од 552.070 кг, у укупном износу од 65.511.992,62 динара. По сваком испостављеном рачуну – отпремници сачињена је посебна отпремница која је уредно потписана од стране туженог. Тужилац и тужени су прокњижили рачуне у финансијском књиговодству, а тужилац и у ПДВ - евиденцији и робном књиговодству. У току поступка спроведено је економско финансијско вештачење у ком је утврђено да је на робној картици тужиоца прокњижено да се утужено потраживање у овој парници односи на товне свиње које је тужилац купио од друштва NICE FARM д.о.о. Тужени је све рачуне који су предмет тужбеног захтева прокњижио у свом финансијском књиговодству, а сваки рачун пратиле су отпремнице и то укупно 26 отпремница. У отпремницама је наведено име и презиме возача који је потписао пријем робе за туженог и према отпремницама отпремљено је 4580 комада свиња укупне површине 549.070 кг. У књиговодственој евиденцији туженог свака отпремница састављена је са

пријемником. У пријемницама је тужени означио да је продавац свиња тужилац. Пријемнице су потписане од стране тужиоца и туженог и на пријемницама је наведено да је рок плаћања 21 дан од дана клања. По пријемницама број испоручених свиња је 4579 комада, тежине 549.070 кг. Тужени је за све свиње примљене у току једног дана извршио клање истог дана и за свако клање је саставио признаницу – обрачун коју је истог или наредног дана доставио тужиоцу електронским путем са захтевом за доставу рачуна. По признаницама је назначено да је тужени извршио откуп од Свињске фарме Адровић д.о.о. По признаницама укупна вредност откупљених свиња од тужиоца износи 65.511.992,52 динара, а тужилац је истим износом задужио туженог. Вештак је дао мишљење да тужени до дана вештачења није вршио никаква плаћања према тужиоцу тако да његов дуг по издатим рачунима износи 65.511.992,62 динара. Привредно друштво NICE FARM д.о.о. је основано 03.04.2017. године, а члан са 100% је ВВ и са тужиоцем је повезано привредно друштво.

Тужени је пословао и са привредним друштвом NICE FARM д.о.о, по основу Уговора о производњи товних свиња од 24.09.2018. године и по том уговору обавеза туженог, као организатора била је да обезбеди, прода и испоручи прасад за тов друштву NICE FARM, а друштво NICE FARM, у својству произвођача, вршило је тов, односно прехрану тако примљених свиња. Наведеним уговором било је предвиђено да, уколико произвођач не испоручи број товљеника који одговарају броју продатих прасади у року од максимално 120 дана, исти је дужан да организатору, овде туженом, исплати износ од 6.000.000,00 динара, без ПДВ-а, за сваког товљеника који није испоручен, са валутом плаћања 7 дана од дана издавања фактуре. Такође, за случај да се произвођач у току производње не понаша као добар домаћин, имао је право да једнострано раскине уговор и да захтева повраћај свиња и накнаду штете.

Код овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови, сагласно закључују да су тужилац и тужени били у пословном односу по основу Уговора о купопродаји из члана 454. Закона о облигационим односима и да постоји обавеза на страни туженог у смислу одредбе чл. 262, 277. и 324. Закона о облигационим односима, да тужиоцу исплати наведени дуг. Сагласни су да тужени није доказао тврдњу да је реч о свињама које је тужени као прасад дао привредном друштву NICE FARM д.о.о, а предложено вештачење од стране вештака ветеринарске струке сматрали су неоснованим. Стога, евентуално дуговање Привредног друштва NICE FARM д.о.о. према туженом, може бити предмет другог парничног поступка.

Врховни суд налази да су нижестепени судови правилно применили материјално право приликом одлучивања о тужбеном захтеву.

Ревизија туженог се претежно темељи на наводима да је између тужиоца, туженог и привредног друштва „NICE FARM“ д.о.о. предлагана тројна компензација у вези дуга који је предмет ове парнице, будући да је друштво „NICE FARM“ д.о.о. услугу това животиња превалило на своје повезано лице СВИЊСКУ ФАРМУ „ГАЈИЋ“ д.о.о. и да је тужилац испоручио туженом свиње које је тужени као прасад испоручио друштву „NICE FARM“ д.о.о. ради това.

Према члану 336. Закона о облигационим односима услови компензације су истородност, доспелост и узајамност потраживања. Компензација спада у остале начине престанка потраживања и према члану 337. став 1. Закона о облигационим односима, пребијање не настаје чим се стекну услови за то, него је потребно да једна

страна изјави другој да врши пребијање. После изјаве о пребијању сматра се да је пребијање настало оног часа када су се стекли услови за то (члан 337. став 2. ЗОО).

Код тројне компензације нема узајамности потраживања већ једно лице дугује другом, друго дугује трећем, а треће дугује првом. То значи да само на основу сагласности нема пребоја. Тек спровођењем компензације може доћи до престанка међусобних обавеза више лица.

Тужени у овој парници није доказао да је потраживање тужиоца престало спроведеном компензацијом. Налаз и мишљење вештака Милорада Достанића, на који се тужени позива није од утицаја, јер све и да је између тужиоца, туженог и друштва „NICE FARM“ д.о.о. раније практикована компензација то не доказује да је потраживање из ове парнице престало компензацијом.

Указивање на постојање трипартитног односа није од утицаја. Уколико је тужени имао неко потраживање према друштву „NICE FARM“ доо по Уговору о производњи товних свиња од 24.09.2018. године, то потраживање може бити предмет неког другог поступка. Указивање туженог да су свиње које је тужилац испоручио заправо прасад које је тужени дао фирми „NICE FARM“ д.о.о. , неосновано је, јер све и да јесу, тужени је предвидео механизам заштите Уговором од 24.09.2018. године и истим се може користити. Због тога је неосновано предложено вештачења од стране вештака ветеринарске струке. У својој писменој документацији тужени је морао имати заведене такве податке које би могао користити у судском поступку.

Према члану 295. став 1. Закона о облигационим односима, обавеза престаје када се испуни и у другим случајевима предвиђеним законом.

У току поступка несумњиво је утврђено да је тужилац продао туженом товне свиње и то 4579 комада укупне тежине 549.070 кг, да је тужени свиње примио, да је потписао пријем, а да своју обавезу није измирио на начин предвиђен чланом 295. став 1. ЗОО, нити да је потраживање престало на неки други законом предвиђен начин.

Стога, како не постоје разлози због којих је ревизија изјављена, као ни разлози о којима ревизијски суд води рачуна по службеној дужности, Врховни суд је применом одредбе члана 414. став 1. Закона о парничном поступку, одлучио као у ставу првом изреке.

Одлука у ставу другом изреке, донета је јер тужени није успео у поступку по ревизији.

**Председник већа – судија
Татјана Миљуш,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић